

ACC. N:R M. 14589: 1-25.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Landskap: *Blekinge* Upptecknare: *A. O. Sundberg Märsrum*
Härad: *Bjäre* Berättare: " " " "
Socken: *Ård* Berättarens yrke: *f. d. stenhuggeri förmän*
Uppteckningsår: *1958* Född år *1875* i *Bonneby lfs.*

(äron uppg. fr. Bonneby lfs. i Medeltids hd.)

Begruvning. s. 1-25.

LUF 70.

Begravning

Dödsbudskapet. Blev endast känt då de närmaste an-
höringar träffade såväl släktingar som utomstående,
när anvisning var inte talen i den gamla tiden,
ej hålles flaggning, åtminstone på landsbygden i
viktiga fall, då endast en stor man, en godsägare
eller någon annan herreman eller fru gick hädan, när
särskild person som gick omkring med dödsbudet var
då inte, begravningskjudning, märte ske med gä-
bud, så blev en äldre man eller kvinna anmodad att
utföra begravningskjudningen, dessa personer fick alltid
en mycket viktig bost att utfylla, i den gamla tiden
var inte sed att annonsera i tidningar ly på landsbyg-
den va ingen som hadda tidningar på slutet av 1800
kom karlskammarsallehanda det två gånger i veckan
(onsda & lörd). Begravningskort har först
på detta århundrade blivit brukligt, till be-
gravningen bjöds i allmänhet släktingarna, så och.

utomstående vänner som då beklagade sorgen.
Den döde På många ställen både lärdes o sjöngs men
långsiffrä på alla, den dödes ögon tillskutes av den
den som vakade vid dödsbädden, en gång har ja sett
de lagt pengar på ögonen snunnen bands en duk om
hakan o huvudet, den duk som lades över ansiktet
kallades ögandäkt, all både salmbok o sål lades
på den döde denna sed fick inte glömmas. (varför vet
ja inte) från dödsbädden fick den döde inte flyttas
på tre limmar o då skulle kvätningen äga rum
som vanligen gjordes av en mycket anlitad äldre
kvinna, likvattnet fick inte förstöras ty då va ett bra
botemedel kommer inte riktigt ihåg vilken sjukdom
då skulle hjälpa för bor mig minnas förfallanderol
den dödes sängkläder bars ut för vädling o kvätning
fars sänghalm brändes den va då på bonnarsen
va då svårt på bort likheten de fick hämta
2 skarpa väter som luktade skarpt

Begruvning. Först efter dödsfallet sändes bud efter snickaren
att ta mätt på liket. Så att han inte gjorde kistan för liten
likistan kunde inte bli färdig för tre eller fyra dagar den måste
målas då man kimrop ovatten, ovanpå detta ströddes krossad
fin glanskol när kistan var fräntad lades liket i den men
locket fick inte läggas på för än begravningsdagen, ifall
det kom någon som ville se den döde en sista gång, då han eller
hon var restklädd, med blommor, grönt ovanpå de vita
laknen som den döde hade över sig. Kring kistan sattes
en halv alm bredd klädd av ett slags svart tyll med vita
prickar på detta skulle hänga längs kistkanten utanpå
då locket var pålagt, att då inläggs på stället där den
dödes omklädd hade sin restklädd o fyllt med
skaffat kista, som fick stå o vänta på restkamrater.
mycket sällsynta fall, (då är likoväl sant) att den döde
lades i kistan fullt påklädd har jag hört men aldrig sett
då säkert ett spöke påträffadt. I vanliga fall sattes
strumpor på fötterna. Ögon klud eller (ögonkläde) hade alla

Liket lades i kistan såfort den kom från snickarn i många fall var snickarn med att han fick ordna med likets transport i kistan, även va bjästande med klädseln, att hopbindning av den dödes ben har ty inte sett eller hört, då ä inte oroligt i den mycket gamla tiden då alla va vidskrygliga, barn som va hotade av nån slags åkomma av modern fick inte se sin mor som lik, för då kom sjukdommen tillbaka va de alldeles säkra på. I många fall fick de ha sina ringar på men också dom som fög av dem då va gull därför de trodde sig vita de inte fick grävas ner.

Likkammare. De allra bästa rummet som fanns i huset fick bli likrum, där hängdes lakan både för fönster o runt väggarna i hela rummet, i rummet placerades ett par bänkar som kistan sattes på, på somaren sattes kistan i lövsal (eller enar upprättas som fick utgöra lövsal) Ljus tändas endast då begravningsgästerna va samlade, då en kande eller hans hustru eller barn var klädda för sin sista resa, va då sed att se liket, då frakterades

de nyfikna mäd. kaffe o. doppa lillokeman en gång om der fanns några nyfikna männars mäd.

Likvaka. I min hembygd o. nuvarande vistelseort håller man för att talas om likvaka, deremot hade jag en god vän som bodde i samma hus och rummet in till hans döds- och dode den gode dog, då kom der judar från Lund till Karlshamn för att vaka över över den döde, jag minns inte hur många fyra eller åtta, de lyftes vid på så sätt i alla de nätter tills han var begravd, om dessa judar lärde sjunga, eller hade något annat konstbesyngligt försig minns jag inte min syster talade om, men tycks ha varit hela tiden visst han berättade, även att judarna ska begravas stående, alltså kistan sättes i graven på ändan, mäd fötändan mer än var för sig, om då ska va för att juden ska komma i väg först på den yttre dagen, då tro de han händes. Därförens likvaka liknar de nuvarande till förson o. konstruktion, för va alla timrök målade många järnbeslag fanns inte att låsa kistan i de fick låsas

måd likhängkle som för ändamålet var avsedda, de första
fabriksgorda kistorna före 1900 va de mycket sälsynta då
inne i stan på dessa kistor va både järnfötter o handtag
o målade i brunt oljefärg, även vika fanns avsedda för unga
flickor, många äldres tillhörande den döde fick han inte
måd sig åtminstone som ja kan minnas, alltså trävinn
har han nog fått va utan, om de lagt stål i kistan håller
ja inte för otroligt, på den tid då allt va möjligt för de vid-
skeplige hypelsmän lämnade alltid snickarn i kistan
som underlag för den döde att ligga på. Den som tillslöt
kistan gjorde den som hade gjort den han var i flästa fall
måd vid begravningen och fäntgjorde som vise väd.
vist fick han nöta järnspråk om så blev nödvändigt.
Likhär. I den mycket gamla tiden barstiken från hemmet
till graven men då va från min farfas farstid då hära
från Märsyd till Rönneby och en halv mil nästan alla
manfolket i begravningen fick lyftas vid att hära ja hört
att någon särskilt stark, kunde hära hela vägen

men då måste va starka o hårdade mennar. hären va
fint gips o målad ga tros den tillhörde kyrkan, även
privata likbärare fanns lika som nu (likvagn) då sedan
va all bära liken själär va då lika för rika o fattiga
endast med den skillnaden att hären täcktes med ett tunt
svart nålflor då den rike skulle rosa, att man särskild
skyldighet att bära va då inte, va då mycket långt måste
gästerna bytas vid att bära, man avgift för hären va då inte.
Likvagn. När likvagn började användas vet ja inte, den
har varit bruklig hela min tid, de sålde sig mycket från
en arbetaresvagn den var mycket större bredare o högre med
fyra svärade mörkbruna hörsstolpar som ett tak var
fälsat på vars kant runt omkring var fälsat ett
luggem. brett svart tyg med frans o doskor omkring
sätet som teusken sål på va högre än taket på detta
säte va nästan alltid en man av liktåget som fick
åka, då vanligen den som var anmodad bära för liket
(som då sådes) va då nära till kyrkan fick gästerna gå

i de flästa fallen anskaffades skjuts för alla gästerna
då av dödsfallsföreståndare, wa då ett fattigt hem
skaffade gästerna skjuts till sig själva, i de fallen wa då
bårshönsprästen fläkt åka på likvagnen, i större sam-
helena wa män like bonde som skaffade likvagn den
stod alltid till förfogande för betalning, allt efter
vägfärd, då wa mera hedrande att antila likvagn
den samme som höll vagnen för ändamålet höll hästar
då hållet svart, men också krusa wa män som hadde
likvagnen kördes alltid med två hästar som kläddes,
svart läder med vita eller guldfärgda frans omkring, då
halla såg fint. förmänt ut. med häst var både allmän
o nödvändig då dödsfall inträffade på öarna såsom
Thano, Tärnö, o vilka behöddu öar som hälet, ja
hörde en gång en herre sa han aldrig sett så stilig
som en begravningshäst flaggpyrd o kistan klämd
på däck, gästerna stående o sittande omkring, allt detta
der vackert ut hälet för ett avant ög kan inte förnekas.

Uffärdstaf. härmad menas väl liketal som allthjämt
hållas vid dylika tillfällen. När prästen till hant så höl
han talet. kunde inte prästen infinna sig, var alltid en
kalaskordslönepredikant inlydande att läsa o sjunga
dä kunde va den som gort likkeistan, en gammal
torpare som hette Iven Jonasson va mycket anlitad som
som sedan, i allmänhet var det en i var by som
ansvarat för andaktstceremonien, i nuvarande
tid ställs liken till bårhuset så fort de anskaffat
kista, duffter tar kyrkoherden o vaktmästaren ansvar,
när anskift för de hemmagerda liketalen kan ja inte
skaffa därför att inga fins, dessa tal var intända i
minnet på den flera är sin hänsone förkunnaren.
Uffärd i vanligaste fall bars den död ut genom försbu-
dörren med fötändan före att något kastats ut efter
kistan där ja alltså, här talas om, i vanliga fall
har endast två. en var ända på kistan ut den,
kan inte minnas då va nåt särskilt, vilken som har ut
kistan

Begravningsprocession. I den gamla tiden på 70, 1880-talet
var alltid liket hemma till begravningsdagen, då de skulle
i väg till kyrkan skulle de närmaste släktingarna gå
närmast liket så efter dem de övriga som tillhörde släkten
på så sätt placerades liktåget varisig de gick eller
åkade, då va även då sed att man skulle gå före kisten
prästar var endast på en finare begravning, de hade
slaver, vilk gick prästläverande före kistan, alltså
gravkors har ja aldrig hört talas om, i hålter all någon
i liktåget huril något sådant, att prästen o släktern
va särskilt anmodade möta vid kyrkgrindarna
gick de före de prästläverande, o hjuvngde personer
eller gårdskor, har inte förekommit i mitt minne,
men vid begravning har endast förekommit i
då militära stormen skulle begravas vid vanlig
begravning var kvinnor o barn med, alla samlades
ett stycke från graven endast prästläverande o
härde gick till graven med liket

Så då ofta kunde hända dåva flera mit till kyrkan var nog
en vilostund behörlig, alla hälet för barnarna, under
denne tid fick kistan stå på marken, då kunde hända att
liktäget kom samtidigt så de fick vänta på ringningen
måga sorgstenaar har ja inte hört talas om, vilostenaar
fanns på vissa ställen de va så väl anpassade att dåva
bekvämt att satt sätta sin kårda o ta den på sig då de
nått skulle fortsätta vandringen

Intekommet till kyrkan kistan sattes inte på pallar utan
på gångan framför kyrkan der skedd jordfästningen
när den oromenien va över fick detta kina lid o fort-
sätta till gravplatsen som var en halv mil från kyrkan
(här äyftur ja Ronneby) De kyrkogårdar som va jämte
kyrkan der gravsättningen kunde ske sattes kistan
i graven der skedd jordfästningen, detta berättas från
den gamla tiden, numera jordfästas alla i kyrkan
lite o fattiga den red har friggott sen 1938 då var
nuvarande kyrkoherde tillträdde befattningen

All någon lyfts över kyrkjerdsmuren eller på något annat sätt kommit in på kyrkogården, varsig de dött för egen hand, eller på något annat sätt som kan anses otillbörligt har jag inte hört, i heller någon rundvandring kring kyrkan eller graven, när ringning för ett sådant dödsfall fick inte utföras, så stränga förhåll har de inte varit på de sista femtio åren.

Jordfästning. Förr va då vanligt på söndagen för vanligt folk för herrskap va mest vanligt en lördag. Seddentydligt va fin-förnäm, då jordfästningen skedd på söndagen va då mest för mässan. Vilken som va den förste som jordfästas inne i kyrkan ä svårt få reda på, då vanligen som som skulle begravas på en lördag dag togh in i kyrkan för att jordfästas, i den gamla tiden va då stor skilnad då endast de endast de rika o förnämme kars in för att jordfästas, altar tjänt förekom alltid vid sådana begravningar, när öppn till kyrkan va då inte, men kyrkans församling fick de kosta, liket ställd höll prästen stående jämte kistan före mullpåkastningen, äfven altar tjänt.

Någon håller prästerna griffet för alla vid hättor
begrovnings, hålles alltid tal efter jordfästningen, att kasta
när en nyss jord eller en blomsterbukett i graven är nog
en utgåmmande sed, att teisten stod kvar under högmässan
har hänt fast mycket sällan, de sorgandes plats i kyr-
kan va alltid de främsta bänkarna (stolarna) de sorgande
sette sig inte de sorgande för än själva jordfästningen,
nu när liket står i kårhuset (kapellet) är alltid begrav-
ningen efter Mässan, några seppläsningar vid predikan
kan ja inte minnas.

Lätläringning. Redan dagen efter dödsfallet skedde
Lätläringningen, ringningen utfördes av kyrkvaktmästaren,
har inte hört om Lä va någon stillnad, väsarligen kunde man
jä höra av någon gammal kärring vem ä då som ä dö, då ä
nog en stor man för de ringde så länge, o båda klockorna
då en fattig dog, ringdes endast med den lilla klockan.
Gravspåringsringning ha ja inte hört talas om, när den
seden började eller slutade är för mig obekant.

Begravningsringning Begravningsringning va både förr
o nu brukligt ringningen utfördes av kyrkostämestärn i
den gamla tiden fick man betala wist för klockorna tre
kronor för den stora, en fjärd för den lilla, om ringaren
fick den bestämda taxan eller den tillfall kyrkan wetja
inte; eller om ringaren o kyrkan fick dela arvodet.
Tackläsning har förekommit alla tider, när då
började wetja inte, i håller där de ämna syftböra
Härfärd då skulle va lite ordning på anständel mätten
skjuterna, då kunde hända när skulle in till
Ranneby för att hämta beställda weteböda dessa kunde mön
gång komma långt efter sällskapet hem i atmet
körde de ganska fort hem med litwagnen en bra bit efter
(träd o fjärra famnar) om de mötte någon på vägtill kyrkan
man eller kvinna, va då en man så kom då till att
bli en man som dog näst, va då en kvinna blev då
en kvinnas tur.

14 Begravningskalas. Orävöl (Zoragille) både före

och efter begravningen, vörd va den som tillhörde den döde eller dens närmaste, i allra första hand bjöds släkten, så vännerna och den närmaste omgifningen, på bondställe eller bättre samhällsställe bjöds prästen, klosterkarn, om friare, kalaran hölls i begravninggårdens lokalen va pyntad, vill. Men de falliga gjorde sitt bästa av va de förmådde, visa vitt mat. Kaffe, alla gästerna hadde förning, mäd sig, var de två haelds de två finalerna (Siktelerö) På risgätspannkakor ett stort vetebröd, av detta skulle de ha bakfärning minst en halv sikteleröskä, en fjärdedels gryn eller äggkakor, likaså en fjärdedels vetebröd. Allt de som tog hand om förningarna fick komma i häg vem som hadde då eller då knyttet så var o en beundr få av litt. Denna fäniga sed är för länge sen bortlagd minst för (fäntio år sen). Begravningskonfekt förekom endast på fämare ställen, då i sällskap med vin allt skåla mäd den döde eller till hans ära har ga int. hert eller varl nad om. Förr lästes o sjängsköd vill. och fri maten, detta gjorde den som läste för Liket

skolasin påde på i vanliga fall inn på småtminarna der
längre va då bästa då kunde värdfolket få beröm för ett bra
grävöl. Allt min plats vid bordet stod som berödd på i fall den
döde skulle villo va med skelle den platsen va ledig för hans
räkning, detta har ja hört men alldrig sett.

Kordspel o dans har ja inte hört talas om, mät mindre grät kunde
inte va så utslutet. Joman kunde närmast släktingarna
bli tjundna på frukost. dagen efter.

Kyrkötjänarnas avlöning m.m. Prästens o telokarns ersättning
va alltid frivillig därför mycke varierande. en gång har
ja hört prästen fått 100 kr. för ett vackert litet tal då va
då min prinsessan Edvard Jäppson på Eriksberg skulle
begravas för tjugo år sen va de övriga kyrkans tjänare
fick vet ja inte. dagen efter begravningen kördes upp
ett lass mat till äldre domshemmet även var där villt
utskall till kyrkan, ett belopp ja ha mej minnas 500 kr.

Kyrkogård. va bra är inge kyrkogård inhägnad, då är
vanligen va en större hög o bred stenmur som var svår

all klättra över, vanligtast lönn planterades
Örgravplatser. i regel hade könder, o lätt församlingsbar,
inköpta gravplatser andra fick begravas på platser
som kyrkvaktmästaren bestämde, när särskild för barn o
barnsängs döda kvinnor har ja i inte hört talas om.

Örgrav. Örgraven grävdes dagen före begravningsdagen
grävde kyrkvaktmästaren cirka tre alnar djupa om han
då fan några ben gömde han dem i den uppgrävda
mullen de gravar som skulle kläas med gransbark inuti
skulle vaktmästaren ha särskilt betalt för i den gamla
tiden va då vanligt kårarna skulle hölja graven
samtides smyckades gravkullen med vit samm hackad
gransis som då maderades från hemmet. Skyfflar
va alltid utsläta i jordhögen jämte graven. på senare
tid blev seden att graven skulle höljias av kyrkvaktmäs-
taren samtidigt försvan skyfflarna vid graven. Åster
o väster grävs alltid gravarna, när nygraven grav har
ja inte hört talas om, utom dom beställda

Gravvårdar. På ängstygghögarna fins alla modeller de älska är de höga granitvårdar som är från mitten av 1800-talet. numera är gravvårdarna i allmänhet låga men av svart granit, något träkors fins inte numera ej hålles av järn eller någon annan metall, alla är av granit halskors över av röd o grön kan man påse, de flesta är av svart, något särskilt undantag har jag inte mött på fasonen av gravvård, gravvårdsfabrikanten sicks ut till tryckvalkmaskinerna förteckningar på alla de särtes gravvårdar, då i samråd med valkmaskinerna är det lätt för vederbörande att välja den mest passande, numera ingravas på gravvårdarna endast förmyndarnas, de gamla träkorsen är nu försvunna och vi ha inte, tydligen uppskrända med annat avfall från tryckgårdarna.

Gravsmyckning. Gravhällen får i vanliga fall stå så länge att gardin sacker och lite då förut avlämnas de gamla kranarna o kullen jämnas o plattan släddas o planteras i vanliga fall med fjärrasor

som planteras runt hela gravplatsen som vanligen är kringfattad med fin huggen svart granit (Kantsten) vem som bögade pryda gravarna med blommor är svårt att säga men säkert långt tillbaka. Fast mera älmant på de sist följande åren, blommornas utseende eller storlek har nog ingen betydelse, endast då att de är granna o för ändamålet passande, att överlåta vården av graven till vaktmästaren är också långt tillbaka i tiden, fast då inte så allmänt som nu, när vaktmästaren älskar sig värde om graven kan man till på den blir skölts som den ska med både beaktning, bevakning o vaktning, ombesörjning om vinterkransar m.m. de gamla julekransarna är försvunna för många är tillbaka. Ljus på gravar har ja vare sig sett eller hört talas om, har då hänt att då säkert så länge sen, då folk trodde de döda kunde upprätta o rumstera och göra all slags galenskap. I vår tid fins säkert inga nu levande som kan be-
sked på detta. (Därför ja är en fullständig saga).

Blodbegängelse. På de senare åren har tre leara från Eriksteds herrgård blivit begravade i Karlshamn, o deras kloft förbrukats kyrkogård, dessutom är där någon mer; kyrkans ya kan tro att tio urnor blivit nersatta på Årjeds kyrkogård, någon urnlund fins inte där, därför sättes de ner på sina egna eller familjens gravplatser den allmänna inställningen är nog oförvillig.

Folketro om kyrkogården. Det ansågs inte blott syndfullt farligt att ta eller befatta sig med något som kunde tänkas höra kyrkogården o de döda till.

Andra begravningsplatser. där fins en väster om Ronneby privat kyrkogård omsärsfullt inhägnad och här namnet Lindehloms kyrkogård i alla tider ya tro mej minnas det fins ett litet kapell också, har inte färdats den vägen på sextio år folk va lilla och små rädda att färdas derför dei då då va märk. På Saltärna fins en prästkyrkogård hur många där är begravna vet ya inte. På Erikstberg fins en

den är inte utmärkt, då påstas där bara en begravens
stället då: Kolera graven är inte utmärkt, då påstas av
mycket gamla den graven skulle va vid lippig sten, vid en
gångslig några fämnar från havskanten, må va hur som
hållst va folk skumrädda för att gå därjörki på natten,
när som begravts vid vägsjöl härr eller härbäckar har ya inte
hört talas om, på avrättsplatser har säkert många blivit
begravna, mycket tråkigt kan så va att okända sjölik blivit
vid sjökanten begravda, då för 100 tals år tillbaka.

Bårhus Lärjd har vi ett fint bårhus (gravkapell) då
är tillkommit på vår nu omtänksamme kyrkoherdes
Alfshadis initiativ, förs vadär visserligen en kod för red-
skapen som tillhör kyrkogården, i denna kod fick i nöd-
fall tjänstgöra som bårhus, så som dog hemma fördes
inte till likskoden (bårhuset) de fick va hemma till be-
gravningsdagen. Dremot nu ställs den döde till
gravkapellet så fort som möjligt, alla rika som fattiga,
anhöriga även prästen följer liksom till kapellet

där prästen läser sjungar allt dä även dä är höghödligt.
Mejning Stugan pryddes med två välväxta enar, hackat
granris på golven, enarna vid själva ingången till
stugan, och vägen till likvagnen med granrisgrenar
o hackat granris som fick ombesörjas av husets folk
på vägen till kyrkan mejade anhöriga, och även andra
som bodde längs denna färdväg, var och en vid sin stuga
materialet var alltid granris eller hackat enris risningen
va en slags ärebeviselse för den döde äreportarportar
kunde förekomma hållet då vägen gick genom nån
annans gård kunde äreportar resas vid grind
stolparna alla hedersbevis måste va gjorda innan
likefärden kom fram.

Gravstenar och minnestavlor. Vid 1900-talets början hörgade
klomsterkransar så nätt komma i bruk, dit till var
denna sed mycket sällsynt. då hållet i finare begravning
några minnes märken tavlor eller andra saker uppfäst-
hängda i kyrkan har ja inte sett mer än en sådant

Sorgdräkt. Svarta kläder har varit o. är den vanliga sorgklädseln för både kvinnor o. män, kvinnorna mäs fransade silkedukar, männen mäs höga hattar, ett 30 tal är sen började kvinnorna använda sorghatt o. slöja, svarta vantar. De sorgande männen hade breda svarta band kring hatten, alla dom som hade ljusa överkastar o. kappor hade svarta band på armen om de va på ells om nån särskild arm kommer ga inte i häng denna sed kom först från skadan, så skulle landborna va ränte byckles då om de inte klädde sig som hushållen från stan. Barnens klädsel var mera varierande allt efter åldern de älssta skolpojkar har svarta veckmössor, de yngre mörka bygmössor kläderna skulle om möjligt ämnas mörka.

Sorgtid. Tregel skulle sorgtiden vara, föräldrar o barn vara ett år, under denna tid skulle man hållt inte gå på några tillställningar, och alls inte på nöjesamling all gå på en kaffeljudning var ingen skam.

Borgertig begravning. Har ja aldrig varit såd om, deras ceremonier vilja ingenfening om, troligen tror de sig va bättre än vän kyrkads medlemmar deras förordar de sig att sköta sina angelägheter skelva.

Ordens begravning. Ordens bröder samlas allment vid begravning, av medlem dom som inte har nån uppgift att fylla tilda s. k. häck i vanligafall har de i liktägt pantsärare som skall höja & bänka fanan allt efter deras ceremoni någon egen likvagn har de inte iphåller stavar fanor har dom egna, minnes-höglid tillis alltid i deras lokaler efter begravningen, alla föreningar här i regl samma ceremoni fackförenings fanan är tillåten även i kyrkan för va prästerna mot på såna ceremonier, nu byts då va tillätligt åtminstone i våra kyrkor.

24 Militär begravning. Då en högre officer skall begravas bildas alltid parad med fanor & musik i fetten, kisten bordsförs i de flatta fullen på en kanonkärva då

polytnklädda lägre officerare drar kärnan till graven, om det sköts är då i särskilda fall, längtifra vanligt kistan brukas svepas i svenska flaggan åtminstone då en högre officer skall begravas.

Utländska medborgares begravning.

Några utländska personer har ja aldrig begravas, och några flyktingar här har inte varit, drav håller ingen begravning.

Begravningskassor och entreprenör

Begravningskassan har ingen annan skyldighet utom att betala de fastställda beloppet vid medlems dödsfall, i vår socken finns inte någon begravningsentreprenör, i Färlehamn finns en som åtager sig hela begravningsansvaret, med kista svepning klädning av kummel likvagn bärare m.m. ja allt som tillhör en förnäm o fin begravning.